

In gesprek met een echte Reuselnaar

Toen we in september 1944 ondergedoken zaten in de kelder van onnemer Tuntje Wilborts op de Mierseweg keek ik stiekum dur ut kelderromke nor buiten en zag dé Engelse en Dütse soldaoten mee ut bajonet op ut gewéér vochten op lééven en dood. Ut ging ur daor hil bloedig on toe!

Will Savelsberg in zijn tuin aan de Bakkerstraat op 29 september 2013.

Aan het woord is de 79-jarige Will Savelsberg, de oudste van de vijf kinderen van de in Duitsland geboren Heinz Savelsberg en zijn vrouw Martina van de Wiel uit het Brabantse Olland.

Grootouders

Opa en oma aan vaderskant woonden in het Duitse plaatsje Mayen. Daar is ook onze pa geboren en opgegroeid. Hij had één broer en één zus, ome Willie en tante Liesbeth. Bij ome Willie hebben opa en oma tot aan hun dood ingewoond. Tante Liesbeth was getrouwd met ome Hans en woonde in een naburig dorp. Ze hadden daar een banketbakkerij. Zowel bij ome Willie als bij tante Liesbeth gingen we wel eens op bezoek en waren daar altijd heel welkom. Na de oorlog ben ik er ook eens met de fiets naar toe gegaan. Dat was een meerdaagse tocht van zo'n 200 kilometer. Mijn kameraad Jef van Veldhoven vergezelde me daarbij. Onderweg sliepen we in een meegebracht tentje.

De ouders van mijn moeder leefden in het Brabantse dorpje Olland bij Sint-Oedenrode. Opa en oma hadden in Olland een kruidenierswinkel en een brood- en banketbakkerij. Oma is vroeg overleden, er waren toen

Will Savelsberg, 8 maanden oud op 19 januari 1935.

al 6 kinderen geboren. In het jonge gezin van opa kwam al gauw een nieuwe moeder waar opa mee trouwde. Ze kregen nog eens 6 kinderen waardoor hun huishouden uit maar liefst 12 kinderen bestond. In het grote gezin van oma en opa had ik *goeien aord* en ik bracht er daarom jaarlijks een deel van mijn vakantie door. Hun jongste zoon, ome Harrie was maar vijf jaar ouder dan ik. Met hem trok ik veel op.

Ome Janus, een broer van ons moeder, en zijn vrouw tante Mien namen de brood- en banketbakkerij van opa over. Toen ik een tiener was heeft hij me eens gevraagd om later zijn bedrijf over te nemen omdat hij geen opvolger had. Toentertijd deed ik tijdens mijn vakanties in zijn bakkerij alle voorkomende werkzaamheden zoals broodbakken in de met *mutserd* (takkenbossen) gestookte oven tot brood bezorgen aan toe. Het brood bezorgen ging nog met een tweewielig broodwagentje bespannen met een paard. Gelukkig was het een mak paard dat de route kende en wist waar het moest stoppen, vertelt Will.

Kapper in Nederland

In de twintiger en begin dertiger jaren had

Pasgeboren Will Savelsberg te midden van zijn gelukkige ouders en zijn opa en oma Savelsberg in 1934.

de crisis in Duitsland nog harder toegeslagen dan in Nederland. Er heerste grote werkloosheid en armoede. Onze pa had op 25-jarige leeftijd juist zijn integrale studie dames- en herenkapper, pruikenmaker en toneelkapper succesvol afgesloten en zat dringend om werk verlegen. Omdat werk vinden in Duitsland niet lukte vertrok hij op oudejaarsdag 1931 naar Schijndel. Hij vond daar een kosthuis en werk in kapperszaak Van Raamsdonk.

Moeder werkte in die tijd als coupeuse bij het bedrijf Maison Lisette tegenover de Sint-Janskathedraal in Den Bosch. Regelmatig kwam ze tijdens haar fietstocht naar haar werk in Schijndel onze pa tegen, die gehuld in zijn witte kappersjas, op weg was naar de kapsalon. Het is niet duidelijk of het zijn witte jas of zijn voorkomen was wat indruk op ons moeder heeft gemaakt. Wat wel duidelijk was, is dat ons moeder zich daarna alleen nog maar door onze pa liet kappen en ze elkaar toen voor het leven gevonden hadden. Van een vertegenwoordiger in kappersartikelen, die geregeld bij Van Raamsdonk kwam, hoorde onze pa dat er in Reusel geen echte dames- en herenkapper was. Hij toog naar Reusel en sloeg daar direct spijkers met koppen. Bij *Sjaak Heuvel* (Heuvelmans) aan de Hoofdstraat nu Wilhelminalaan kon hij terecht. Die had een nieuw pand laten bouwen dat moest uitgroeien tot een hotel-restaurant. Op 1 augustus 1932 startte hij daar in de nog niet in gebruik zijnde lunchroom van het hotel zijn kapperssalon. Aan de andere kant van de Hoofdstraat, 100

meter richting het dorpscentrum, had *Huipke Kiske* (Huijbregts) een nieuw dubbel woonhuis laten bouwen. Het is het pand waar later *Jan Hoek* (Vosters) zijn elektriciteitszaak had. De zaken liepen zo voorspoedig dat mijn ouders besloten daar één woonhuis van te huren om er te gaan wonen en de kapperssalon onder te brengen. In 1933 zijn ze getrouwd en kwam ook ons moeder naar Reusel. Daar aan de Hoofdstraat ben ik op 9 mei 1934 geboren. Nog voor de oorlog zijn daar ook nog mijn zusjes Oda en Gertie en mijn broer Heinz geboren.

Onze pa die wegens zijn komaf ook wel de Duitse kapper werd genoemd stond bekend als een vakman en had niet te klagen over klandizie. Gustje Daniels en later ook Jan Boerenkamp zijn bij hem in de leer geweest en later in Reusel ook kapper geworden.

Will en Heinz Savelsberg tijdens hun lagerschooltijd in 1946.

Oda, Gertie en Will Savelsberg in 1937.

Oorlog

In de tweede helft van de dertiger jaren was in Duitsland Adolf Hitler aan de macht gekomen. Onze pa zag dat met lede ogen aan. Hij wilde de Nederlandse nationaliteit aannemen maar dat werd in Duitsland geweigerd. Vermoedelijk omdat het land bezig was een sterk en zo groot mogelijk leger op te bouwen. Toen in 1939 Duitse militairen Polen binnenvielen kreeg hij bovendien een oproep voor de verplichte militaire dienst. Omdat hij hoopte dat hij in Nederland veilig was gaf hij geen gehoor aan de herhaalde oproepen om zich in Duitsland te melden.

In mei 1940 viel het Duitse leger Nederland binnen en was het 'onbezorgde' leven in

Reusel voor mijn ouders afgelopen. Onze pa wist niet wat er zou gebeuren. Hij vreesde zelfs dat hij door de Duitsers gezien zou worden als deserteur wat grote gevolgen zou kunnen hebben voor hem en ons gezin. In 1942 was het zover en stond de gevreesde Duitse militaire 'polizei' bij ons binnen om onze pa op te halen. De grimmige Duitsers hadden blinkende schilden voor hun borst die aan kettingen hingen. Ze werden daarom 'Kettinghunden' genoemd. Onze pa moest, 36 jaar oud, huis en haard en vrouw en kinderen verlaten om zijn dienstplicht te gaan vervullen. Vanzelfsprekend werd ook zijn kapperszaak gesloten. Gelukkig werd hij niet slecht behandeld. Later werd hij tolk bij de 'Arbeitseinsatz' in Amersfoort en mocht regelmatig met kort verlof naar huis komen. Wel had hij er een gruwelijke hekel aan dat hij in zijn Duits militair uniform moest reizen en dat hij door Duitse militairen gegroet werd en terug moest groeten. In Reusel trok hij als het even kon zijn burgerkleding aan waar hij een paar keer voor berispt is door het plaatselijk militair gezag. Bang waren mijn ouders toen niet meer. Ze hebben zelfs wel eens Joodse kinderen opgevangen die bij *Sjaak Heuvel* ondergedoken zaten.

In 1944 werd onze pa in Amersfoort betrapt bij het vervalsen van papieren voor Reuselse jongens om ze vrij te stellen voor de 'Arbeitseinsatz'. In juni van dat jaar werd hij daarvoor gestraft en naar het front ge-

Will Savelsberg en zijn kameraad Jef van Veldhoven gingen op de fiets naar de familie Savelsberg in Duitsland en bezochten ook het nabij gelegen Altenahr.

Will Savelsberg en zijn vrienden Bas van Hoppe, Willeke Janssen en Wim van Veldhoven nemen het ervan, omstreeks het jaar 1950.

stuurd in Normandië. Daar moest hij voor kanonnenvlees dienen werd hem gezegd. Aan het front is onze pa al heel snel overgelopen naar de Geallieerden. Hij heeft daarbij veel geluk gehad. Met twee andere Duitse militairen zat hij in een schuttersputje toen ze besloten over te lopen. Tijdens die vlucht werd er hevig geschoten. Zijn 2 metgezellen, die evenals ons pa een witte vlag droegen, zijn daarbij doodgeschoten. Vermoedelijk door de eigen troepen. Gelukkig viel onze pa ongedeerd in handen van de Geallieerden en werd als 'prisoner of war' op transport gesteld naar Londen. In Engeland werd hij vrij snel kapper bij de Engelse legerstaf. Ook de Engelse generaal Windsor maakte gebruik van zijn kappersvaardigheden. Toen hij in 1946 werd ontslagen uit zijn krijgsgevangenschap kreeg hij van de generaal een bewijs van goed gedrag mee naar huis.

Haos (Janssen), alle drie wonende in de Schoolstraat.

Bevrijding

In september 1944 kwamen de beschietingen en gevechten vanuit het zuiden van Reusel heel dichtbij. We zijn toen hals-overkop gevlucht in de kelder van aanne-mer Toontje Wilborts op de hoek van de Mierdseweg en Lindestraat. Later is daarin de zaak van *Seraar* Maas gevestigd. We zaten daar al snel midden in de gevechten. Engelse en Duitse soldaten vochten hevig in en om het grote huis. Nieuwsgierig als ik was, zag ik door het kelderraampje, dat het er bloedig aan toe ging. Engelsen en Duitsers gingen elkaar te lijf met het bajonet op het geweer. Op een gegeven moment kwam een woedende Duitse soldaat onze kelder binnen met een handgranaat in de

Will Savelsberg (linksachter) is omstreeks 1948 violist in een orkestje van het Klein Seminarie te Cadier en Keer.

Lagereschooltijd

Mijn lagereschooltijd viel grotendeels in de oorlogsjaren. Van de 'bewaarschool' kan ik me nog herinneren dat we 's middags verplicht een middagdutje moesten doen. Dat moest zittend aan het tafeltje met het hoofd op de gekruiste armen met de ogen dicht natuurlijk. Vooral de muziek- en zangfrater Supplicius en vertelfrater Evidius alias *Lam Handje* waren fijne fraters. Van frater Supplicius kreeg ik extra zangles en was lid van zijn jongenskoor dat regelmatig optrad in de kerk. Van een andere frater heb ik vioolles gehad. Mijn kameraadjes in die tijd waren Wim en Jef van Veldhoven en *Janus*

In de vijftiger jaren leert Will Savelsberg zijn vriendin Thea Sliepenbeek kennen waar hij nu al meer dan vijftig jaar mee is getrouwd.

hand. Hij dreigde die naar binnen te gooien als we niet vertelden waar de Engelsen zaten. Gelukkig kon Cor Vermeulen, die bij Wilborts is opgegroeid en een beetje Duits sprak, hem buiten de kelder tot bedaren brengen. Daar waren we haar heel dankbaar voor. De omgeving van de hoek Mierdseweg en Lindestraat werd volledig in puin geschoten. We moesten daarom tussen de gevechten door vluchten naar de kelder van de fra-

ters aan de Schoolstraat. Ons gezin bracht samen met zo'n 300 Reuselse mensen angstige dagen en nachten door in de kelder van het fraterklooster, dat dagenlang onder zwaar artillerievuur lag. Wel moet gezegd worden dat de fraters goed voor ons zorgden. Slager Jef Leijen slachtte er regelmatig een varken en elke dag werd er vers brood gebakken. Midden in een nacht moesten we ook weer bij de fraters weg omdat er zware bombardementen verwacht werden. We werden op de tocht naar Hooge Mierde begeleid door Duitse soldaten die wisten waar landmijnen lagen. Ons moeder was hoogzwanger en had het zwaar onderweg. We kregen onderdak in café van Gisbergen, achteraan in Hooge Mierde. Nadat begin oktober de Duitsers uit Reusel weggetrokken waren, konden we terug naar huis. Het huis had echter flinke schade opgelopen. Een gevel was voor een groot deel weggeslagen. Bovendien had burgemeester Willekens beslist dat na herstel van het huis daar de noodpraktijk van huisdokter Snieders in moest komen. Zijn villa annex dokterspraktijk was ook ten prooi gevallen aan het oorlogsgeweld.

Weer moesten we evacueren. Dit keer naar Bladel waar we onderdak kregen in 'den Eierbond', het pakhuis van de Boerenbond. Het was een zware tijd voor ons gezin. Onze pa in krijgsgevangenschap, geen inkomsten, voedsel schaars en slecht onderdak. Moeder

Will Savelsberg bezig met bruidskapsel van Bets Damhuis die op 24 juni 1958 trouwt met Jan Bel.

breidde en naaide bijna dag en nacht kleren. Ze ruilde die kleren tegen rogge en boter. In het pakhuis liepen de muizen en ratten over de randen van de bedden waarin we probeerden te slapen. Bovendien was ons jongste broertje Mart geboren wat vooral voor ons moeder weer extra zorg met zich meebracht.

Medio 1946 kwam er een kaart van onze pa uit Engeland met het bericht: "Ik kom binnenkort naar huis, Heinz." Ik was op de Markt in Bladel aan het spelen toen Fons Roijmans naar me toe kwam lopen en riep: "Jullie pa is thuis gekomen!" De emotie en blijdschap die ik toen thuis aantrof zal ik nooit meer vergeten, vertelt Will geroerd.

Nieuwe kapsalon

Zonder vestigingsvergunning begon onze pa in het pakhuis te Bladel met knippen en permanenten. Ook het gezin van de politiecommandant van Bladel behoorde tot zijn klandizie. De politie kwam wel eens in het pakhuis controleren of er een kapperszaak was ontstaan, maar kneep een oogje dicht. Na een jaar kreeg onze pa vergunning om weer in Reusel te beginnen. Hij startte meteen, nu op het adres Wilhelminalaan 66 waar later de winkel en melkhandel van *Jan van Jan Heine* (Lauwers) was. Weer een jaar later kregen we een woning toegewezen in de Bakkerstraat. In 1948 werd daar officieel

'Kapsalon Savelsberg' geopend. De zaken gingen voorspoedig en in 1954 werd aan het huis een nieuw gedeelte gebouwd. Mijn ouders waren trots toen ze feestelijk hun moderne dames- en herenkapsalon konden heropenen.

Trouwdag van Will Savelsberg en Thea Sliepenbeek op 1 augustus 1960.

Klein seminarie

Tante Sjan een zus van ons moeder was in de naoorlogse jaren in dienst bij de paters van de Sociëteit voor Afrikaanse Missiën te Cadier en Keer. Ze had daar Pater Scheltinga gesproken en verteld dat ik geschikt zou zijn voor de gymnasiale opleiding in huize 'Nieuw Herlaer' te Sint-Michiëlsgestel. Die pater heeft me in 1946 overgehaald aan de gymnasiumopleiding te beginnen. Behalve

Op de trouwdag van Will Savelsberg komen zijn dienstmaten van het Franse La Courtine op de receptie.

Zilveren bruidspaar van Heinz en Martina Savelsberg-Van de Wiel met hun vijf kinderen in het jaar 1958.

stevig blokken in een strak regime was er ook tijd voor ontspanning. Samen met een pater en een medeleerling vormde ik daar een muzikaal trio waarin ik de violist was. We traden regelmatig op in de kapel en soms ook bij feestelijke gelegenheden. Daarin speelde ik viool.

Na ruim drie jaar begon ik er tegenop te zien om na de opleiding pater te moeten worden. Tijdens vakanties in Reusel werd steeds

duidelijker dat de rokjes van de meisjes me meer trokken dan de rokken van de paters. Op het einde van het vierde leerjaar trok ik de stoute schoenen aan en nam de geestelijk leider, pater van de Laar, in vertrouwen en vertelde hem over mijn voorkeur. Tot mijn opluchting zei hij prompt: "Als dat zo is dan kun je het beste gauw naar huis gaan." Wel kwam ik voor een dilemma te staan omdat ik goed wist dat mijn ouders heel graag hadden dat ik de gymnasiumopleiding zou afmaken. Gelukkig accepteerden ze mijn besluit en kon ik direct gaan werken in de kapsalon van onze pa. Bovendien mocht ik naar de Kapperschool te Eindhoven. Daar koos ik voor de richting dameskapper. Na het succesvol afronden van die opleiding slaagde ik later voor de vervolgopleiding grimeur, ook wel toneelkapper genoemd.

Heinz en Martina Savelsberg-Van de Wiel, 25 jaar getrouwd in 1958.

La Courtine

Omstreeks 1950 bezocht ik met mijn kameraden Wim en Jef van Veldhoven en Bas van Hoppe een muziekfestival in Hapert. Daar liet ik een oogje vallen op Thea Sliepenbeek uit Hapert. Na een paar dansjes en gesprekjes kregen we vriendschap met elkaar. Onze vriendschap ging niet altijd van een leien dakje, vooral de eerste jaren. Het is tussen ons wel zeven keer uit en weer aan gegaan. Vermoedelijk is het vele werken in de kapperszaak waar ik het dameskappen geleidelijk helemaal overnam daar debet aan geweest. Mijn werkzaamheden in de kapperszaak waren voor onze pa de aanleiding

Volksmuziekgroep 'Allegaartje' in de jaren 80. Staand v.l.n.r. Will Savelsberg, Diny Maurer, Jos Jansen, Ben Duis, Ton Geurtsen, Piet uit Netersel en Fons Roijmans. Zittend v.l.n.r. Elly de vrouw van Gerard Ros, Loes, Mieke de vrouw van Ben Duis en Anneke de vrouw van Nol Duis.

om uitstel van mijn militaire dienstplicht te vragen in de hoop uiteindelijk afstel te krijgen. Uitstel lukte wel maar afstel echter niet. Pas op 25-jarige leeftijd ging ik daarom nog in militaire dienst. Na mijn chauffeursopleiding in Blerick kwam ik terecht bij de eerste groep militairen die als kwartiermakers naar het Franse La Courtine gingen. In La Courtine werd ik privéchauffeur van de garnizoenscommandant, kolonel Bouwman. Bijkomend voordeel was dat ik met de kolonel regelmatig naar Nederland mocht rijden. Een paar keer ben ik toen zonder verlof pas naar mijn vriendin Thea Sliepenbeek in Hapert gereden. Gelukkig hebben mijn meerderen daar nooit lucht van gekregen anders had dat vervelend voor me uitgepakt, vertelt Will.

Dameskapsalon

Direct na mijn dienstitijd zijn Thea en ik op 1 augustus 1960 getrouwd. We gingen wonen op een bovenkamer van de kapsalon van mijn ouders. Het huishouden deden we gezamenlijk. Een jaar later namen Thea en ik dameskapsalon over. Mijn ouders verhuisden naar het pand van fietsenmaker van Kemenade, op de hoek van de Bakkerstraat en Wilhelminalaan, waarin pa de herenkapsalon voortzette. Later is die door mijn broer Heinz overgenomen.

In de periode 1961-1964 zijn in de Bakkerstraat onze kinderen Margriet, Paulus en Marc geboren, Margriet is onderwijzeres

geworden, Paulus zit in een maatschap van bedrijfsartsen en Marc is scheikundig ingenieur en staat nu voor de klas aan de Pius X te Bladel. We zijn blij en trots dat ze goed terecht zijn gekomen.

Begin zeventiger jaren begonnen we ook nog een dameskapsalon in Eersel aan den Dijk, in de buurt van de Markt. Mijn vrouw Thea, die ook de opleiding dameskapster had gedaan, kwam in Reusel in de zaak en ik voerde de scepter in Eersel. In beide zaken hadden we vrouwelijke kapsters en leerlingkapsters in dienst. Na zo'n 7 jaar wilde de eigenaar van het pand in Eersel het gebouw verkopen. Thea en ik besloten toen alleen met de kapsalon in Reusel door te gaan. Naast de kapsalonwerkzaamheden verhuurdten we jarenlang carnavalskostuums, maak-

Uitvoering van het Kempisch Orkest gedirigeerd door de Reuselse burgemeester Cas Van Beek. Tweede van links hoboïst Will Savelsberg.

Will Savelsberg aan het filmen, een grote hobby van hem, naast zijn andere hobby de muziek.

ten bruiden op en grimeerde Sinterklazen, Zwarte Pieten en carnavalsvierders.

In 1974 werd Thea gevraagd lerares handvaardigheid te worden aan de Pius X in Bladel. Dat heeft ze maar liefst 25 jaar gedaan.

Muziek

Eerder vertelde ik al dat ik in mijn seminarietijd optrad als violist. Toen ik daar wegging werd ik zo'n 15 jaar lang hoboïst bij het Kempisch orkest met dirigent Cas van Beek, de burgemeester van Reusel. Ook de Reuselnaren Walter van de Vorst, Piet van de Goor, Jef van Veldhoven en schoolmeester Kunen met zijn dochter Wil waren er lid van. In dezelfde periode ben ik ook zo'n 15 jaar hoboïst geweest bij de Reuselse harmonie Concordia.

Na eerst samen met Janus Verhagen een succesvolle 'Reuselse Avond' te hebben georganiseerd waarbij Reuselnaren optraden met sketches, toneel, zang en muziek werden de jaarlijkse carnavalsconcerten van harmonie Concordia mijn ding. Thuis bewerkte ik de gekozen muziek om die carnavalesk te laten klinken. De avonden werden aangevuld met allerlei carnavaleske optredens. We hadden al snel een overweldigende publieke belangstelling, zodat er elk jaar twee concerten kwamen.

Zoon Marc met zijn kinderen Bastiaan, Vera en Elena.

In de jaren '80 ben ik meer dan 10 jaar lid geweest van de volksmuziekgroep 'Allegaatje', opgericht door Bladelnaar Fons Roijmans.

Nol Duis en zijn vrouw Anneke uit Netersel, Ben Duis uit Bladel, Jos Jansen uit Hulsel en Marleen van Graard Janssen waren leden die ik me daarvan nog herinner. We traden op in verpleeg- en bejaardenhuizen en bij braderieën. Later ben ik ook nog een aantal jaren lid geweest bij het door Gijs Megens opgerichte dweilorkest 'Muziek Zonder Bier', afgekort MZB. Muziek en dan vooral de klassieke muziek is altijd heel belangrijk voor mij geweest, vertelt Will.

Vakanties

Met de kinderen zijn we meer dan 10 jaar op vakantie geweest bij het meer van Bolzena in Italië. Toen ze niet meer meegingen, hebben Thea en ik verre reizen gemaakt naar o.a. Indonesië, Brazilië, Thailand, Egypte en Bali. Ter plaatse aangekomen hielden we van avontuur en trokken er het liefst met z'n tweeën gepakt met rugzak op uit. Zo maakten we in Thailand eens een rimboetocht waar we op de rug van een olifant en met een van bamboe gemaakt vlot onder leiding van een gids verder trokken. Op een tocht door de woestijn in Brazilië zijn we plotseling in het zand weggezakt. Hierbij raakten Thea en ik vrij ernstig aan het hoofd gewond en belandden in het ziekenhuis. We zagen er behoorlijk toegetakeld uit.

In 2010 vierden we met onze kinderen en kleinkinderen met z'n achttien onze gouden bruiloft in Side aan Turkse Riviëra waar Thea en ik met plezier op terugkijken en een geweldige belevenis vonden.

Dochter Margriet met haar vriend Bart te midden van hun gezamenlijke kinderen Barbara, Jessie, Nina, Marloes, Jules en Ivo.

Savision

Behalve muziek is fotograferen en later vooral filmen een grote hobby van mij. Duizenden dia's en vele meters film heb ik geschoten. Later ben ik films gaan monteren waarvoor ik in Eindhoven de cursus 'Productie, montage en opname' volgde. Eerst monteerde ik alleen films voor familie en bekenden. Na mijn pensioen kreeg ik meer tijd en steeds meer opdrachten van allerlei opdrachtgevers, waaronder bedrijven. Onder de naam 'Savision' breidde ik tegen vergoeding mijn activiteiten uit en schafte een professionele filmmixer en andere apparatuur aan.

Koken is ook een liefhebberij van mij. Ik sta dan ook bijna dagelijks in de keuken. Om verantwoord bezig te zijn heb ik daarvoor de cursus 'Fijne keuken' gevolgd. In 2005 ben ik lid geworden van de Heemkunde Werkgroep Reusel. Binnenkort ga ik weer 14 dagen met Thea naar Turkije. Zo heb ik genoeg om handen om mijn oude dag vol te maken, vertelt Will.

Slot

Will Savelsberg heeft bijna heel zijn leven gewoond en gewerkt in het hart van Reuselse samenleving. Op een rustige bijna innemende manier vertelt hij over zijn levenservaringen. Tijdens de oorlog en het krijgsgevangenschap van zijn vader heeft hij het, evenals de rest van het gezin, niet makkelijk gehad. Het valt op dat hij een positieve kijk heeft op het leven, zelfs het onrecht dat zijn ouderlijk gezin in de oorlog is aangedaan

verwoordt hij zonder een kritische noot. Respectvol vertelt hij over zijn grootouders en ouders en is trots op zijn kinderen en kleinkinderen.

Muziek en filmen lopen als een rode draad door zijn leven en zijn de belangrijkste vrijetijdsbestedingen geweest. Hij heeft genoten van de talrijke verre buitenlandse vakanties die hij samen met zijn vrouw Thea liefst op avontuurlijke wijze naar eigen idee invulde. In het spoor van zijn ouders heeft hij heel zijn werkzaam leven, samen met zijn vrouw Thea, als zelfstandige een goede boterham verdiend. Daarom stellen we met recht vast dat Will Savelsberg, zoon van de in Duitsland geboren Heinz Savelsberg en zijn vrouw Martina van de Wiel afkomstig uit het Brabantse Olland, een echte Reusenaar genoemd mag worden.

Zoon Paulus en zijn vrouw Liesbeth met hun kinderen Job en Lotte.

